

Livat med

ROYNES

50 år i publikens tjänst

ISBN: 978-91-982370-5-4

**© Royne Olson, Christer Eriksson, Arne Krusing
Uppsala 2015**

**Utgiven av Ultima Esperanza Books
www.ultimaesperanzabooks.se**

Innehåll

Förord	6
Så började det	8
Turnéliv	30
Spex och practical jokes	46
Orkesterforum	61
Arrangörer och spelställen	66
USA-turnéerna	79
Arbetsmiljö	104
Orkesterkort	107
Kul om våra musikanter	108
Dramatik	134
Radio-TV	148
Kändisar	158
Lustigt beteende	173
Annorlunda spelningar	177
Speciella personligheter	186
Skivor och kassetter	201
Fester	209
Orkesterkort	213
Dumma kommentarer	214
Konungariket Belgien	220
Kodord	222
Andra musikanter	225
Övrigt	231
Våra favoritrecept	243

Förord

Hur kom vi på, att vi skulle skriva en bok? Jo, det började med att vi, på väg till en spelning för några år sedan, talade om gamla minnen och roliga saker som hade hänt. Vi sa, att vi borde nedteckna alla våra bravader för att inte glömma bort dem. Sagt och gjort, vi började punktvis skriva ner vad vi varit med om. Det blev fler och fler noteringar. Till slut föreslog någon, att vi utifrån dessa punkter, skulle skriva ett häfte och trycka upp till våra familjer och närmaste vänner. Vi har fått veta, att en del av våra bravader går som vandringssägner bland dagens turnerande band. Då kom tanken upp, att kanske fler skulle vara intresserade av att läsa, vad vi varit med om. Vi beslöt att skriva en bok lagom till orkesterns 50-årsjubileum, och här skall återberättas en del av det som har hänt före, under och efter våra spelningar och turnéer. Allt som är skrivet i boken är sant och har hänt på riktigt. Vissa händelser är dock svåra eller omöjliga att skriva om och har utelämnats. Allt får inte plats. Boken behöver inte läsas från pärm till pärm, utan man kan, efter rubrikerna i innehållsförteckningen, läsa vad som passar just då.

Vi har hjälpts åt med skrivandet, så en del har skrivits i nutid men det mesta i dåtid, en del har skrivits i jagform och en del i tredje person, något vi ber läsarna ha överseende med. Ibland har vi, av hänsyn till dem vi berättar om, använt fingerade namn. Vissa stolligheter och skämt skulle vi nog inte göra om idag.

Alla offentliga personer ger ju ut kokböcker idag, och vi vill ju inte vara sämre, men vi begränsar oss till varsina favoritrecept, som får avsluta denna skrift.

Boken tillägnas framförallt våra familjer, som tålmodigt fått

vara mycket ensamma. I gengäld har de fått vara med om många roliga saker, som gett minnen för livet, som turnéer både inom och utanför landet, spelningar i fjällen, skivinspelningar mm. Dessutom kunde vi, under de år då vi spelade på heltid, leka med barnen under dagtid och besöka dem i skolan. Detta är inte allom givet. En musikerfru sade vid något tillfälle, att alla tjejer någon gång borde få glädjen av att vara gift med en musiker, då har man aldrig tråkigt. Vi hoppas, att våra fruar kan hålla med om detta.

Boken tillägnas också våra fans och vår underbara publik, som följt oss under alla dessa år och som troget köpt våra plattor, samt alla de fantastiska arrangörer, musikförmedlare, musikanter och andra, som varit delaktiga i vårt spelande.

Med vänliga hälsningar

ROYNES ORKESTER

Så började det

ROYNE BERÄTTAR...

Den första spelningen

Det var en söndag i oktober månad år 1964. Jag och min gode vän Lars Åhman dansade på "Godan" i Uppsala till Mistlurarna från Enköping. Vi var spelsugna, och i pausen frågade vi orkestern, om vi kunde få låna instrumenten. Jag tog dragspelet och Lasse gitarren. Efter en stund kom en äldre herre fram, pekade på en kille, som nyfiket stått och kollat på oss, och frågade, om inte han kunde få komma upp och spela dragspel. Det tyckte vi lät kul, så jag överlämnade dragspelet till

Lars-Erik Anderson, som visade sig vara en hejare på gammeldans. Jag tog gitarren och Lasse trummorna, och fram trädde en kille, som vi inte heller hade sett tidigare. Han, Lasse Hellström, hoppade upp och greppade frimodigt kontrabasen. Vi spelade cirka en halvtimme. Det gick jättebra, och kapellmästaren Östen Brink kom fram och ville, att vi skulle spela en stund till, vilket vi gärna gjorde. Efter vår insats kom en tjej fram och frågade, om vi kunde spela en stunds pausmusik ute på Liljekonvaljeholmen följande lördag. Jag letade reda på killarna och frågade om de ville hänga med. Alla svarade jakande, och efter en repetition följande onsdag i skyddsrummet på Vaksala torg, åkte vi på lör-

dagen ut till Liljekonvaljeholmen, med lånad kontrabas på taket till en lånad DKW samt en radioapparat kopplad till en Philips rullbandsspelare som gitarrförstärkare, och spelade i Bröderna Larssons paus. Det gick jättebra och gav mersmak. Första gaget var en varsin räkmacka och en erfarenhet rikare.

Vår första "turné"

Vi fick tidigt en spelning i Åkers Styckebruk, vilket var något fantastiskt, så "långt" hemifrån! Detta krävde en övernattnings, varför vi bokade hotellrum i Strängnäs. Vi kände oss som stora artister, när vi klev upp på morgonen för att äta frukost, men hela gaget gick åt för att bekosta äventyret. Detta har vi skrattat åt många gånger.

Medlemmar i Roynes orkester

Förutom nuvarande medlemmar, Royne Olsson, Christer Eriksson och Arne Krusing, har följande musikanter varit fasta medlemmar i orkestern:

Lars-Erik Andersson, Lars Åhman, Rolf Lindgren, Tom Wårngren, Rolf Gustafsson, Michael Ahlgren, Jan Löfgren, Mirek Wojcik, Jan Rys, Åke Nyström, Håkan Jansson och Jörgen Ohlsson.

Historik

Den första tiden hette orkestern "Lars-Eriks", men på grund av sammanblandning med en annan orkester togs istället nuvarande namn. Till en början varierade sättning och medlemmar, men i samband med namnbytet och att det första orkesterkortet trycktes upp, bildades så den första fasta gruppen med Lasse Åhman

Vänster: Första orkesterbilden. Fr.v. Royne, Lars Åhman och Lars-Erik Andersson.

Nedan: Fr.v. Lars-Erik Andersson, Christer, Rolf Lindgren, Tom Wärngren och Royne.

Ovan: Fr.v. Rolf Gustafsson, Tom Wärngren, Royne, Lars-Erik Andersson och Christer.

Höger: Fr.v. Jan Löfgren, Royne och Arne.

Ovan: Fr.v. Micke Ahlgren, Royne, Christer och Lars-Erik Andersson.

18 år...

fyller i år Roynes orkester.

Nuvarande medlemmar har hängt med länge. Michael Ahlgren 11 år, Christer Eriksson 14 år och Arne Krusing 10 år. Royne själv har förstås varit med från början. Och nye medlemmen Mirek Wojcik, som började i januari -81, har lovat att stanna minst 10 år.

Mirek som är bördig från Polen började spela redan i 7-års åldern. Först fiol och fortsatte sedan med piano, klarinett, saxofon och flöjt. Under 10 år gick han sedan i musikkola. Vid 17 år började Mirek sedan sin proffskarriär. I 3 år spelade han med en mycket populär polsk dixiegrupp på konsertturnéer i Öststaterna. Gruppen gjorde många skivinspelningar, Radio, TV, filminspelningar m.m. Och själv har Mirek medverkat som skådespelare i 3 långfilmer.

Sedan följde turnéer i Väst-Europa med långtidsengagemang i London och Mexico. Mirek hamnade så småningom i Sverige och började med Lolos. Nya turnéer i Europa bl.a. med långvarigt samarbete med Les Humphries Singers i Väst-Tyskland. F.ö. har Mirek spelat med olika orkestrar i Sverige, bl.a. med Arne Krusings orkester (mycket populärt dansband på den tiden).

Så småningom hoppade Mirek av turnélivet och började som musiklärare i Danderyd. (Lyckliga ungar som får en sådan musiklärare).

Samarbetet mellan Roynes och Mirek har pågått sedan Roynes första LP 1974. I och med Mireks inträde i orkestern har

På bilden fr.h.: Royne Olsson himself, tenorsax/gitarr/dragspel/sång, Arne Krusing, orgel/pianon/dragspel och sång, Michael Ahlgren, el-bas/altsax/gitarr/sång, Christer Eriksson, trummor/gitarr/steel-guitar/sång och Mirek Wojcik, tenor- ochaltsax/klarinetttvärflöjt/fiol/elbas/sång.

sättningen blivit verkligen varierande. Tre saxofoner och klarinett ger ju verkligen karaktären av storband. Plus alla övriga kombinationer som dessa multimusiker hittar på.

För att inte tala om Mireks imitationer av Elvis, Louis Armstrong och Dean Martin. Verkligen festligt.

Royne släppte för inte så länge sedan sin

7:e LP och den 8:e LP:n är under arbete. Modernt material denna gång. (Tänk vad alla Royne-fans kommer att jubla.)

Royne gästspelade även som studieband på Thore Skogmans jubileums-LP. Plus alla övriga jobb orkestrerna har (se Tio-i-topp listan).

E-E önskar Roynes fortsatta framgångar.

Fr.v.
Håkan
Jansson,
Christer,
Jan Rys,
Royne och
Åke Nyström.

på elbas, Lars-Erik Andersson på dragspel och jag på gitarr. Lasse Åhman slutade och ersattes av Roffe Lindgren. Christer Eriksson, vår förnämlige trummis, började 1968, och strax därefter blev vi, under två år, en kvintett med Tom Wärngren på sologitarr och fick därmed många shadows- och countrylåtar på repertoaren. Roffe Lindgren slutade och ersattes med Rolf Gustafsson. Därefter började Michael Ahlgren som basist 1971, endast 16 år gammal, med erfarenhet från popbanden Craft och Vergers. Året därpå, när Lars-Erik slutade, började Arne Krusing. Vi blev åter kvintett från januari 1978 då Jan Löfgren började. Han hade redan som 15-åring börjat som militärmusiker och blev senare musikdirektör, fortsatte på musikhögskolan och lärde sig bl.a. till pianostämare, kom så småningom till Uppsala, där han tillhörde regionmusiken och spelade med bl.a. Åke Strandbergs orkester. Han stannade i Roynes till 1981, då han började med Bröderna Lindqvist, och ersattes av Mirek Wojcik, som lurade i vassen. Under åren 1977-81 spelade vi professionellt på heltid och turnerade hej vilt, ibland med två spelningar per dag.

Från januari 1986 drog jag ner på spelandet och den gamla konstellationen gick skilda vägar. Redan i februari var jag igång igen med en vecka i fjällen och nu började min kollega på Ekebyskolan, musikläraren Åke Nyström, som keyboardspelare. Han hade spelat dansmusik sedan 1965, varav 12 år som heltidsmusiker i Eddie Cesons och Gästrix, samt med Sala storband, och då samarbetat med bl.a. Hayati Kafé. Kort tid därefter började Håkan Jansson som basist och sångare. Han är bördig från Falun och började spela skiffel och i olika popband tills han kom till Uppsala 1965, och spelade här med bl.a. Leif Burmans och Connys samt turnerade i folkparkerna med Rock-Ragge och Bill Mellon. Vi blev åter kvintett genom Jan Rys på saxofoner, klarinett, flöjt och dragspel. Han kommer från Polen och började spela professionellt redan 1958, turnerade med olika orkestrar på kontinenten, kom till Sverige med Sweet Brass with Bob Arlas och har spelat med bl.a. Ronnie Hartleys promenadorkester på Liseberg och f.d. Carl Henric Norins orkester samt

turnerat med bl.a. Inger Öst, Brita Borg och Allan Johansson, Tjaddenrevyn samt som flöjtist med Svenska Riksteatern. Åke lämnade bandet och Mirek, den förträfflige multiinstrumentalisten, hoppade in som klaviaturspelare. Han efterträddes så småningom av Jörgen Ohlsson (son till Jan Rys), som tidigare hade vikarierat i orkestern endast 15 år gammal. När Håkan senare lämnade bandet blev vi åter kvartett. I oktober 2001 slutade Jörgen för att börja spela med Micke Ahlgrens, och Arne Kruising återvände till bandet. Jan slutade och Mirek började 2007 för att stanna till oktober 2012. Sedan dess är grunden trio, men ibland, när arrangören så önskar, plockar vi in en fjärde man.

Ett tidigt musikintresse

Som barn var jag tidigt intresserad av musik och beundrade de som spelade. Jag stod ofta vid sidan av scenen och fantiserade. Min morbror hade en fin radiogrammofon, vid vilken jag och min kusin Inger lyssnade på 78-varvare till min mormors förtret över hög volym. Ofta hade vi "spisarparty", då vi spelade våra favoriter om och om igen. I skolan lärde jag mig motvilligt att spela blockflöjt, vilket jag dock hade en viss nytta av, när jag senare började spela saxofon. När jag gick i sexan i Vaksala kyrkskola, fick jag låna ett dragspel av min gode vän Lars-Olof "Lole" Persson. Med detta satt jag i timmar och lärde mig så småningom allt fler låtar. När jag var 12 år fick jag, till min stora glädje, min första gitarr och gick på kurs hos Arne Ahrenhagen, en känd uppsalamusiker. Jag var en stor beundrare av Tommy Steele men gillade

Royne med basisten Per Petersson.

i lönndom även Elvis Presley. Det var ju två läger på den tiden, man var antingen Tommy- eller Elvisfan. 1958 hade Aftonbladet en omröstning om vem som var populärast av de två. Jag röstade på Tommy, som segrade, och till min stora lycka vann jag en LP-skiva, min första, av min store idol. Många år senare var jag, min fru Sylvia och våra söner Niklas och Mattias och lyssnade på honom under en matinéföreställning på Chinateatern i Stockholm. Den ingick i hans världsturné och var en fantastisk show. Efteråt köpte jag ett tryck av en tavla, som han målat. Vi väntade sedan utanför sceningången för att få hans namnteckning på den. Han kom ut iklädd morgonrock direkt från duschen.

Jag blev så nervös inför min gamle idol, att jag glömde bort hur man bokstaverar mitt namn på engelska. Jag fick ta hjälp av Niklas. Tavlan hänger nu på hedersplats i vardagsrummet.

Spelningarna på den tiden var ofta utan gage. Det var så roligt att lira, så gaget var av

Underhållning för lumparkompisar på S1, Uppsala.

underordnad roll. Jag uppträdde ensam med gitarr och sång i bl.a. den gamla NTO-lokalen på Bangårdsgatan och tillsammans med Lasse Åhman och Perra Peterson som ”Seldom Singers” på måndagskväll i Enköping, då gaget var en varsin bok från Gästbloms bokhandel. Vi spelade gratis flera gånger i pausen på Ungdomsringens gammeldanser på Uppsala Folkets hus på söndagar bl.a. när Erik Öst spelade. Han blev glad, för då kunde han ta sig ytterligare en ”rackabajsare” bakom scenen. Senare blev Hank Williams min stora inspiratör. Jag lärde mig många av hans låtar och kopierade hans sätt att jodla.

När jag började i praktiska realskolan startade jag och några klasskompisar ett band, som inte blev långvarigt, kanske mest för att pianisten talade om hur duktig han var, vilket förtog lusten hos oss andra.

Jag har en kompis, Anders Eriksson, som då jobbade som ljudtekniker på Metronome studio i

Fr.v. Anders Eriksson, Per Petersson och Royne i Metronome studio..

Stockholm. Den hade byggts 1959 och var på den tiden den enda stora studion i Stockholm. Många kända artister och grupper spelade in där bl.a. Siw Malmqvist, Lill-Babs, Harry Arnold, Povel Ramel, Svenska Ord och ABBA med Michael B Tretow som tekniker. Under åren 1963-1966 ordnade Anders så, att vi kunde åka dit och spela in låtar, när studion var ledig. År 1963 spelade vi in fem låtar, bl.a. Gamle Svarten och Lonesome blues, som jag har på lackskiva, troligen det enda exemplaret som finns kvar. Det finns också två rullband bevarade, ett från 1964 med 12 stycken låtar med Lars-Eriks kvartett, som bandet hette först, och ett från 1966 med 12 låtar där bl.a. Thore Härdelin och Lasse Grindsäter är med. Vi fick också prova på att sjunga

till kändisars inspelade bakgrunder. Jag har bl.a. en inspelning på band, där jag sjunger till Anna-Lena Löfgrens "Regniga natt".

Under min tid i Ungdomsringen var jag och kompisarna på många folkdansträffar runt om i Mellansverige. Det blev "nattspelningar" fram till morgonen bl.a. tillsammans med Skäggmanslaget.

Under åren 1971-1976 jobbade jag som handelslärare först på Ekebyskolan och sedan på Kungsängsskolan i Sala och undervisade i bl.a. stenografi (snabbskrift) och redovisning (bokföring). Sedan spelade vi på heltid i fyra och ett halvt år, och efter lärarhögskolan 1981 återvände jag till Ekebyskolan i Sala, där jag jobbade som so-lärare (historia, religion, samhällskunskap och geografi), med ett kort mellanspel på Vallaskolan, fram till sommarlovet 2009. År 1986 startade jag Ekebyskolans kabarégrupp och höll på med den tills jag slutade. Vi spelade musikalerna och kabaréer. Jag skrev vår egen låt "Ekebyvalsens", som man till min stora glädje fortfarande sjunger som avslutning på både jul- och vårföreställningarna.

Bild: Sala Allehanda

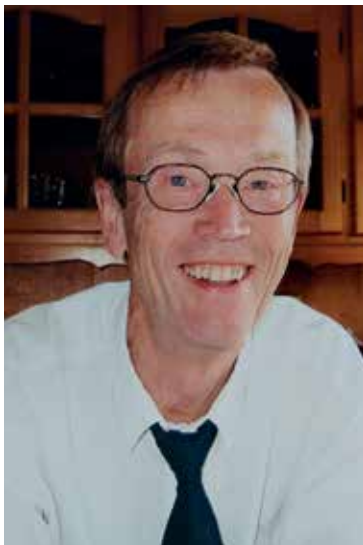

Sista elevkabarén för "majjen" Royne Olson

Som ung hade han två mål, att bli musiker och lärare. Så blev det. Snart är det dags att sätta punkt för lärarrollen, men musikerrollen rullar på.

CHRISTER BERÄTTAR...

Det började på BB i Uppsala den 1 aug. 1948. Föddes med en kagge som var jättestor, lik en bastrumma, och kanske var det därför jag började med trumspelandet, vad vet jag? Egentligen berodde min kagge på ett enzymfel som följt mej hela livet sen dess. Oddsen att överleva spädbarnsstadiet var inte så höga men jag var undantaget tydligen.

Musiken

En kusin, vars far hette Nils Östman, introducerade dragspelet hemma hos oss när jag var barn. Han spelade lite själv, och ibland kom han upp för att spela och sjunga för oss. Mina föräldrar köpte så småningom ett litet dragspel av märket Hagström, som Nisse hade kommit över. Jag lyckades så småningom spela några valser på detta. Mina föräldrar anmälde mej till en dragspelskurs som leddes av

en duktig dragspelare vid namn Tage Öst. Där fick jag börja läsa enklare noter i Hagströms dragspelsskola. Nu fick man lära sig lite olika taktarter och inte bara trefjärdedels.

Skolan

Efter niondeklassen sökte jag till Fackskolan, som var en helt ny skolform. Där fick jag några klasskompisar, som jag fortfarande har kontakt med, bl.a. Roffe Pettersson från Alunda men nu-

mera boende i Falun med sin fru Åsa. Linnéa, som är en av deras döttrar, föddes synskadad och visade tidigt, att hon var mycket musikalisk. Hennes farfar, som var utbildad kantor, lärde henne spela piano. Så småningom fick hon låna ett av mina gamla dragspel, och jag lärde ut vad jag kunde bidra med. Nu spelar hon och sjunger för fullt på jul- och midsommarfester samt på äldreboenden tillsammans med sin far.

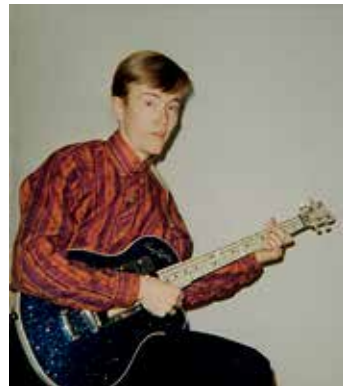
Läste ADB i 2 år och upptäckte att det var hopplöst tråkigt att skriva datorprogram i olika språk (cobol, fortran, assembler etc.) så det var inget jag ville jobba med. Sökte jobb på folkbokföringen på länsstyrelsen för att förtjäna mitt uppehälle. Man skulle föra över alla stansade plåtar med personuppgifter till hålkort, som sedan skickades till en stordator i Västerås. Blev intervjuad av chefen på datakontoret och han sa, att jag kunde börja veckan därpå. Lönen frågade jag aldrig om. Vill minnas att jag fick 1 200 kr per månad före skatt, helt okey tyckte jag. Livet lekte, för det var nästan bara brudar som jag jobbade med. Lätt att bli populär som enda ung kille på avdelningen.

Nyslätt i Nolmyra.

Nyslätt, gården där min mor med familj växte upp, är nu i vår ägo. Somrarna tillbringade vi ofta hos min morfar och min morbror, som bodde hemma och skötte jordbruket. Min morfar spelade fiol, så kanske min musikaliska gen kom därifrån. På min fars sida var det ingen som hängav sig åt musik. Min mormor hade gått bort i cancer samma år som jag föddes, så tyvärr fick jag aldrig träffa henne. Man hade även en hushållerska, vilket var ganska vanligt på den tiden. På gården fanns en Ardennerhäst (Bläsan), fyra kor och några grisar samt en del höns och en tupp som var ilsken. Den rackarn jagade mej en gång över hela gårdsplanen tills min morbror kom ut och fattade tag om halsen på tuppen, snurrade honom runt ett tiotal varv och släppte ner honom på backen. Tuppen hade svårt att orientera sig för han var helt yr i mössan och det såg mycket roligt ut.

Femtonåringen

Min 15-årsdag firades hemma på Väpnargatan tillsammans med några kompisar och min farmor och farfar. Kaffe, bullar och kakor samt tårta serverades i finrummet. Dagen innan hade jag och min pappa Olle hämtat ut den optimala födelsedagspresenten för en 15-åring. En glänsande moped av märket Monark, en vit maskin med kromad tank, kromat avgasrör och ett stort häftigt styre som kallades "stockholmsstyre". Götapetter så snygg den var! Jag fullkomligt rös i hela kroppen vid tanken på att få styra denna undersköna maskin. När vi satt och fikade, så kunde jag inte släppa tanken på min moppe, som stod utanför porten och bara väntade på mej. Jag frågade, om det var okej att gå från bordet lite före alla andra, för jag ville titta till min moped som stod glänsande utanför trapphuset. Eftersom jag ändå hade tagit mig ner för alla trappor, vi bodde nämligen högst upp, så tänkte jag, att det är väl ingen som märker, om jag tar en liten tur på mopeden. Lyckoruset då jag grenslade moppen blev så kraftigt, att jag kräcktes av lycka på gräsmattan utan att lämna sadeln. Mina föräldrar hade sett det hela från trapphusfönstret och funderade över vad jag gjorde. Det var inte lätt att förklara känslan, utan jag drog till med att något skröp hade fastnat i halsen, som jag var tvungen att spotta ut. Den mopeden finns fortfarande kvar ute på landet, och jag klappar den på sadeln ibland och tänker på vilka härliga stunder vi hade tillsammans.

Silvermoons.

Vi var några killar från Nolmyra samt Harbo, som tänkte starta en dansorkester. Problemet var, att vi hade ingen trumslagare, och det måste man ha i ett riktigt gäng. Vi hade elgitarr, bas, tenorsax och elorgel. Men trummis får väl bli jag det, sa jag. Imorgon drar jag till stan och köper ett trumset, så kan vi sätta igång

Fr.v. Tommy Arvidsson, Kjell Jorlin och Christer bakom cymbalen.

Fr.v. Kent Karlsson, Arne Schedin, Christer och Kjell Söderberg.

och repa. För ner till Hermanssons Musik på Skolgatan och bad att få se på ett schysst trumset, gärna något begagnat. Ett ögonblick, sa Nisse, som ägde butiken, gick in till förrådet bakom disken och bar fram en röd bastrumma med glittrande inlägg. Vad kostar ett sånt här trumset, frågade jag. Nja, jag vill nog ha 500 kr, och då får du med en puka, en virveltrumma, hihat, några cymbaler och ställ. Jag tar det, sa jag utan att tänka mej för.

Tommy Arvidsson och Christer spelar för Börje Bergström.

Nu skulle det liras dansmusik. Men hur liras man trummor, det hade jag egentligen ingen aning om? Nåt internet med You Tube var inte uppfunnet vid den tiden. Jag for till Skogsvallen i Östervåla, för där hade man kanonband, både utländska och svenska.

Nu gällde det att snappa upp så mycket som möjligt och sen gå upp på övervåningen på landet för att öva. Efter en tid fick jag ihop armar och ben till en någorlunda rytmisk sektion, enligt mitt tycke.

Dags att repa i bygdegården i Nolmyra. Den tekniska utrustningen var enkel, bara en förstärkare på scenen, som skulle klara både sång, sax och gitarrer. Vi kompletterade med ett bandeko så småningom, men det krånglade för det mesta. Känslan att spela tillsammans och göra musik gav mersmak. Några av byns

ungdomar, som inte lirade, tyckte vi var bra i alla fall och en viss stolthet infann sig och man tänkte, att nu är man en musiker. Vi hade två sångare, som var lite oense om repertoaren. Den ena ville sjunga rock á la Chuck Berry, medan den andra tyckte det lämpade sig bättre med dansbandlåtar typ Sven-Ingvars och Magnus kvintett, som var poppis på den tiden. På tenorsaxen spelade Kjell Söderberg bl.a. Mozarts vaggvisa. Övriga medlemmar var Arne Schedin och Kent Karlsson, sång, Tommy Arvidsson, elorgel, och så jag på trummor. Märket på trummorna var "Edgwar" tydligen av engelsk ursprung. Minns att dom var rangliga och klangen i dom var väl inte den bästa, men det gjorde inget för det var så kul att lira.

Vi spelade på något bröllop i Tärnsjö och någon fest i Harbo. Vi kände oss som världsstjärnor då vi riggade upp vår lilla utrustning med tillhörande mikrofon. Tyckte att brudarna kollade lite extra när vi satte igång att lira. Problemet var att någon genomtänkt

Christer med sonen Henrik i Nolmyra.

repertoar hade vi ju inte och alldeles för få låtar. Det blev till att ta om låtarna flera gånger. Vi sa, att det var på begäran. Vi ordnade egna danser i Nolmyra bygdegård för det ramlade inte in några spelningar, trots att vi tyckte det lät ganska bra.

PS. Edgwar-trummorna är utbytta sedan länge, och jag har haft ett antal olika trumset under åren. Bl.a Pearl, Ludwig, Tama och D-drums. Ds.

Tiden med Roynes.

På bussresorna hem från mitt jobb på länsstyrelsens dataavdelning, kom jag i kontakt med Rolf Lindgren, som berättade att han lirade bas med en trio som hette Roynes. Man hade funderingar på att utöka till kvartett och behövde någon som kunde lira trummor. Kul, jag var intresserad av att börja när som helst, för Silvermoons framgångar uteblev.

Första spelningen blev på Björkvallen, och där hade jag en massa kompisar som dansade. Minns att jag var så nervös, så högerbenet hoppade mot bastrumpedalen hela tiden. Höll god min och lirade så bra jag bara kunde och nu är jag fortfarande kvar efter 47 år. Har aldrig haft tanken att byta band för vi har haft roligt och trivts tillsammans under alla dessa år.

Jag är gift med Leena, och vår son Henrik för traditionen vidare. Han började spela altsax men ville hellre spela trummor, som han nu spelar i bl.a. studentspexorkestern "Phontrattarne" med dambaletten "Stepphönsen" och ibland med sångerskan Miranda de Verdier.

Mitt civila liv

1969 började jag köra taxi i Uppsala, till en början hos min farbror och sedermera hos min far Olle Eriksson. Han var ombudsman inom transport och under några år ordförande i Uppsala Taxi. Jag och mina föräldrar bildade Handelsbolaget Oloftaxi 1981. Vi hade två taxibilar. Jag ombildade bolaget till enskild firma 1997, då mina föräldrar gick bort, och fortsatte att köra med hjälp av två behovsanställda chaufförer t.o.m. december 2014, då jag pensionerade mig för att njuta av livet och eventuellt köra lite extra någon gång för att dryga ut pensionen.

På min fritid åker jag helst ut till vårt paradis Nyslätt i Nolmyra. Där har jag ett musikrum med trumset, dragspel, gitarr och musikanläggning, där vi kan repetera utan att störa någon. För övrigt umgås jag gärna med barnbarnen.

ARNE BERÄTTAR OM SIN TIDIGARE MUSIKKARRIÄR...

Barndomen

Jag fick ett dragspel av mina föräldrar, när jag var fyra år. Vid sex års ålder var jag med i Nils-Hasses ungdomsrevy i Jönköping, där jag spelade dragspel och agerade. I den revyn ingick även Vicky von der Lancken, eller Lillemor Lindberg som hon hette som flicka, och Lars Passgård. År 1949 spelade jag på ett internationellt scoutläger vid sjön Stråken i Värmland och efteråt kom prinsessan Sibylla fram och tackade. Ett roligt minne. Samma år spelade Calle Jularbo till dans i Idrottshuset i Jönköping. Pappa och jag kom dit med dragspel, men vakten nekade mig inträde, varför pappa gick in till Calle som sade:

– Klart pojken ska in, det är jag som bestämmer.

Jag blev insläppt och upplyft på scenen och spelade flera låtar med Calle. Mellan sex och elva års ålder spelade jag ta mig

Ung "dragspelskung"

Här är också en ung man som nog kommer att höra av sig i framtiden. 12-åriga ARNE KRUSING, Norrängen.

tusan överallt i Jönköping med omnejd, t.ex. på kaféer, på teaterbiografen, utanför fotbollsarenan när Jönköpings Södra hade hemmamatcher, på båten Motala Express till Visingsö mm. Min pappa, som själv var dragspelare, var alltid med och bar instrumentet. När jag var 11 år turnerade jag hela sommaren med Björkmans tivoli och ingick i Mills Cirkus Show, som dragspelskung från Jönköping. Jag medverkade vid en dragspelstävling med 18 deltagare. Jag var yngst och vann första priset, en silverbricka, som jag fortfarande har kvar. Jag fick ungefär samtidigt vara med i radioprogrammet "Snurran", där jag spelade en låt med Simon Brehms orkester.

Några år längre fram

Jag köpte några år senare en vibrafon och började spela med olika lokala band och kompade bl.a. Toots Thielemans. Jag spelade med Rodhe Stork Jenssen Show, där Agneta Fältskog och hennes bästis Lena Johansson deltog som gästartister vid flera tillfällen, liksom de även gjorde med Åke Ahrns orkester, som jag sen började spela med.

År 1959 spelade jag med Bruno Giardinos italienska showorkester varje kväll i 12,5 månad på Gamla Hippodromen i Malmö, en restaurang med fina anor. Därefter

spelade jag med gruppen African Combo. Sedan gjorde jag lumpen på A6 i Jönköping, bildade egen orkester och började spela på heltid.

Egen orkester

Efter att ha spelat två månader i Norge kom jag nyårsdagen 1966 med min orkester från Lillehammer till Uppsala, där vi spelade två månader på musikkaféet Paletten. Jag stortrivdes i stan från första dagen och tänkte, att här vill jag bo. Redan i början av januari träffade jag Gunilla. Jag sa till killarna:

– Wow, henne vill jag ha.

I en paus frågade jag, om jag fick bjuda på ett glas champagne efter spelningens slut, men jag hade ingen sådan ädel dryck, så det blev en kopp te istället, men det gick bra det också, för efter sex månader gifte vi oss. Vi

har berikats med två barn, Thomas och Undine. År 2016 firar vi guldbrylllop. I april samma år spelade jag med min orkester på restaurang Metropol i Eskilstuna. Måndagar var vi lediga. Jag och min Gunilla gick till ett annat ställe i stan, där ett bra band med en fantastisk sångerska, Anni-Frid Lyngstad, spelade. Vi

pratade med henne, och jag erbjöd henne jobb i mitt band. Omöjligt. Hennes man Ragnar var kapellmästare i orkestern. Vi blev goda vänner med paret, träffades några gånger, drack vin och hade trevligt. Något år senare kom jag med min orkester till restaurang Palace i Norrköping. Där väntade ett mycket trevligt brev till mig från Anni-Frid. Hon önskade lycka till. Hon hade sjungit på nattklubben veckan före. När jag några år senare åter spelade på Palace

Fr.v. Raul Blanco, Leif Nilsson, Arne, Berthold Ogestam och Pepe Ballote.

uppträdde "Festfolket" (senare Abba) i Himmelstalundshallen. Jag ringde till dem och vi träffades vid ettiden på natten och satt och pratade till morgonen. Alla fyra var mycket trevliga och är värda all framgång.

En varm sommardag i slutet på 60-talet spelade jag med mitt band på en jättestor barbecuefest i Åhus. Det var säkert en bra bit över tusen personer, som åt grillat. Artisten för kvällen var Harry Brandelius, som med sin ackompanjerande dotter sjöng och roade folk. Harry låg just då på svensktoppen med sin hit "When I'm sixtyfour". Han sjöng den på svenska och ville avsluta sin show med just den melodin. Han bad mig om hjälp att få lite extrastöd på låten, så när han började sjunga kom först min basist in och började kompa, sedan trumslagaren, sedan jag på hammondorgel och till sist blåssektionen. Allt blev bra och för att ge dem båda längre och starkare applåder, så skrek jag samtidigt som jag pekade på dem:

– Harry och ... Harry och ...

Vad fan hette hon? Jag började svettas och blev röd i ansiktet och försökte en tredje gång och det blev:

– Harry och ... Brandelius!

Det blev gapskratt från publiken men mest från min fru, som stod längst fram. Vilken ridå. Hon brukar än idag på skoj påminna mig om fadäsen.

Fr.v. Mirek Wojcik, Anders Engberg, Kent Swonder, Arne, Johan Engberg, Leif Nilsson, och Stefan Swonder (Bengt Erlandsson fattas).

I början på 70-talet utökade jag min orkester från sextett till åtta man. Sättningen var två trumpeter, tre saxofoner och ibland även trombon, som gitarristen trakterade, samt fullt komp. Här ingick Anders Engberg, hans bror Jo-

han, Mirek Wojcik m.fl. På restaurang ”Reinbuen” i Oslo kom-pade vi bl.a. Carol King och Golden Gate Quartet. Vi spelade även på en världsomsegling med norska amerikalinjens Royal Viking Star, som då räknades som världens modernaste kryssningsfartyg. Så småningom övertog Anders Engberg kapellmästarrollen.

Jönköpingsband på världsturné

Roynes orkester

Efter kryssningen fick jag erbjudandet att spela med Weine Rehnlidens orkester på Berns, i Hasse & Tages revy ”Glaset i örat”, men istället åkte jag hem till Uppsala och min familj och började spela med Roynes orkester. Det kändes fan så mycket roligare.

Från 1982 till 2004 jobbade jag som musiklärare i Bälinge, Gävsta och Thunmansskolan, Knivsta. I samband därmed bildade jag i mitten på 80-talet en showgrupp, som Thore Skogman döpte till Krusing Singers. Det var fem flickor och jag. Vi uppträdde på olika tillställningar i cirka tio år, bl.a. i TV två gånger, med Ragnar Dahlberg som programledare. 1990 såg jag en bild i UNT på docent Anders Kreuger och gossen Linus, som hade drabbats av cancer. Då kom en idé att göra en julkonsert i Bälinge kyrka, där alla intäkter skulle tillfalla barncancerför-eningen i Uppsala. Ett TV-te-am från Malmö spelade in en repetition, som sen sändes i Barnjournalen. Titti Sjöblom, Roynes orkester, ett 60-tal barn och Boa, som sen sände programmet i Radio Upp-land, medverkade. Kyrkan var fullsatt, och prästen tyckte, att jag skulle göra om detta, men då i Domkyrkan. Efter ett års hårt arbete gick julkonserten

Flickorna fr.v. Petra, Malin, Christina, Ulrica och Elisabeth.